

ਨੈਗੋਸ਼ੀਏਬਲ ਇੰਸਟਰੂਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 79, ਅਤੇ ਮਾਊਂਟ ਭਗਵੰਤੀ ਬਨਾਮ ਆਤਮਾ ਸਿੰਘ (1) ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਠੇਕੇ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੱਕ ਦਰ।

ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਨੈਗੋਸ਼ੀਏਬਲ ਇੰਸਟਰੂਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 79 ਕੇਵਲ ਰੀਡਿੰਗ, ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਧੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਤੋਂ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁੱਗਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮੁੱਖ ਨੋਟ ਕੁਝ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ ਪਰ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਸੀ.ਜੇ. ਬੀ. ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀ. ਫਾਲਸੋ ਅਤੇ ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਜੇ.ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਮੂਰਤ ਸਿੰਘ- ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦਾ ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਸੰਦਰਭ ਨੰਬਰ 1

ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ XXXIV)-S. 2 (15)-ਜਾਇਦਾਦ ਕੀ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਦਾਅਵਿਆਂ) ਐਕਟ (1950 ਦੇ XLIV)-ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ (1954 ਦਾ XLIV) ਦੇ ਤਹਿਤ 'ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵਾ' ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਡਿਊਟੀ ਅੰਡਰ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1934 ਲਾਹ. 32

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਨਾ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਦਾਅਵਿਆਂ) ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ।, 1950, ਜੋ ਸਿਰਫ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਸੀ। ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕ ਨਾਲ 'ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ' ਨੂੰ "ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ" ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਸਟੇਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(15) ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ "" ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ, - ਅਸਟੇਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (16) ਦੇ ਤਹਿਤ।

ਕੁਝ ਬਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ, ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 64 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰੀ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਕੇਸ।

ਐਸ ਐਲ ਪਾਂਧੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਹਰਦਿਆਲ ਹਾਰਡੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ।

ਆਰਡਰ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.-ਇਹ ਅਸਟੇਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 64(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਹੈ।

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.

ਇੱਕ, ਹਰਚੰਦ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਦੇ ਕੋਟਾਹ ਵਿਖੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਦੀ 20 ਫਰਵਰੀ, 1954 ਨੂੰ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਛੱਡੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਦਾਅਵਿਆਂ) ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਰਕਮ ਰੁ. 34,85,030 ਹੈ। ਅਸਟੇਟ ਡਿਊਟੀ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮੂਲ ਮੁੱਲ 43,66,249, ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਵਾਰਸ ਮੂਰਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 53 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ। ਮੂਰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 63 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰੀ ਮਾਲ ਬੋਰਡ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 34,85,030, "ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ" ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉਸਦੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਿਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੁੱਲ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੋਰਡ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਦਾਅਵਿਆਂ) ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਤਹਿਤ "ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ" ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ "ਸੰਪਤੀ" ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ, ਭਾਵੇਂ ਮੌਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਡਿਸਪਲੇਸਡ ਪਰਸਨਜ਼ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦਾ ਪਾਸ ਹੋਣਾ। ਬੋਰਡ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਡਿਊਟੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ "ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ" ਦੀ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਨਿਯਮ, 1955 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਪੈਮਾਨਿਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ "ਮੁਆਵਜ਼ਾ"। ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੂਰਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

"ਕੀ 'ਕੇਸ' ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 2,00,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਇਦਾਦ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ?"

ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਦਾਅਵੇ) ਐਕਟ, 1950, ਨੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਵਿਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਫਸਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਪਾਕਿਸਤਾਨ

ਵਿੱਚ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954, ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਧਾਰਾ 4 ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਹਰੇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਖਾਸ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਰਕਮ ਸੀ। "ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ" ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਈ) ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਫਾਰਮ ਅਤੇ ਢੰਗ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੂਲ ਵਿੱਚੋਂ ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਪੂਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੰਪਤੀਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਕੋਲ ਪਈ ਨਕਦ ਬਕਾਇਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ, [ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਨਿਯਮ, 1955] ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਛੱਡਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ 1954 ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ 1950 ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਦਾਅਵਿਆਂ) ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵਾ, "ਸੰਪੱਤੀ" ਦਾ ਗਠਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, "ਜਾਇਦਾਦ" ਨੂੰ ਧਾਰਾ 2(15) ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦ, ਚੱਲ ਜਾਂ ਅਚੱਲ, ਇਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਮਾਈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਨਿਵੇਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਕਮਾਈ. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਪੀਸੀਜ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (16) 'ਮੌਤ 'ਤੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ' ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਤ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅੰਤਰਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਅਚਨਚੇਤ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਬਦਲਵੀਂ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ "ਮੌਤ 'ਤੇ" ਸਮੀਕਰਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ "ਕੇਵਲ ਮੌਤ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ"। ਸੈਕਸ਼ਨ 3(1) (ਏ) ਵਿੱਚ

ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਆਜ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀ, ਜੋ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੱਤੀ ਡਿਊਟੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਖੇਤੀ-ਸੱਭਿਆਚਾਰ ਸਮੇਤ, ਸੈਟਲ ਜਾਂ ਸੈਟਲ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮੂਲ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ, ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ' ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ, ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋਲ ਜਾਇਦਾਦ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 21(1) (ਏ) ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਪਵਾਦ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ:-

"ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ-

(ਏ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਇਹ ਐਕਟ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ:"

ਬੋਰਡ ਨੇ 28 ਮਈ, 1957 ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਦਾਅਵਿਆਂ) ਐਕਟ, 1950 ਵਿੱਚ ਵਸਤੂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਵਿਸਥਾਪਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਲਾਟ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਕਦੋਂ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਆਜ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਸਤੂ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵਾ ਸ਼ਬਦ "ਸੰਪੱਤੀ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਦੂਸਰਾ, ਵਸਤੂ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਸ਼ਹਿਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ, ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਗਏ ਸਨ। ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਰਾਜ-ਵਿਚਾਰ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: -

“ਇਸ ਬਿੱਲ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ, ਰਜਿਸਟਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

*
*"

*

*

ਉਪਰੋਕਤ ਅਤੇ 1950 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੂਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਖੁਦ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪਹਿਨੇਗੀ। ਮੁਆਵਜ਼ਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਅਸਟੇਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(15) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ "ਜਾਇਦਾਦ" ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: *ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਕਸਟਡੀਅਨ, ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)*, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਅਰਥ ਸਥਾਈ ਅਲਾਟਮੈਂਟ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੁੱਲ ਜੋੜ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਯੋਗ ਮਾਲਕੀ ਦਾ ਗਠਨ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। 1950 ਦੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਦਾਅਵਿਆਂ) ਐਕਟ ਅਤੇ 1954 ਦੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ ਸਮੇਤ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਲਟਿੰਗ *ਆਸਟਰੇਲੀਆ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤੀ ਮਾਲੀਆ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ (2)* ਵਿੱਚ ਪੋਲੋਕ ਬੀ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, "ਸੰਪੱਤੀ" ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਆਮ ਅਰਥ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, *ਨਿਊਯਾਰਕ ਬਰੁਅਰੀਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ (3)* ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਹੈਲਸਬਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਸੰਪੱਤੀ" ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੱਥੀਂ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ; ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਹਨ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1955 S.C. 599

(2) (1896) 2 Q.B. 179 ਪ. 183

(3) 1899 ਏ.ਸੀ. 62 ਵਿਚ

ਕਾਰਵਾਈ, "ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਕ ਦੁਆਰਾ ਸਰੀਰਕ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਟਾਈਟਲ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਵਜੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਵੇਸ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਸਿਰਲੇਖ, ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਨਿਯਮਤ ਅਧਿਕਾਰ (ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਦਸਤਾਵੇਜ਼, ਜੋ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਜੋਂ ਵਿਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਾਰਟਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਲੈਕਸੀਕਨ (ਚੌਦਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ) ਵਿੱਚ "ਸੰਪੱਤੀ" ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਕਾਨਾਂ, ਮਾਲਾਂ ਜਾਂ ਚੱਟਾਲਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਲਈਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੱਤੀ ਤਿੰਨ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ

ਹੈ: ਸੰਪੂਰਨ, ਯੋਗ, ਅਤੇ ਮਾਲਕੀ। ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਵੇਸ਼, ਆਵਾਜਾਈ, ਵੰਸ਼, ਜਾਂ ਵਿਉਂਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਕਈ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ, ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਤੋਹਫ਼ੇ, ਵਸੀਅਤ, ਜਾਂ ਸੌਦੇਬਾਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ। ਸੰਪੱਤੀ ਐਕਟ, 1925, ਸੈਕਸ਼ਨ 205 ਦੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, 'ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ' ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦਾ "ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵਾ" ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿੱਗ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ "ਜਾਇਦਾਦ" ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰ; ਇਹ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਮੌਤ 'ਤੇ ਲੰਘਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ" - ਸੈਕਸ਼ਨ 2(16) ਦੇ ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਪਾਸ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਦਾਅਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(16) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜੋ ਪਾਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਾਅਵਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਕਿਸ਼ੋਰ ਨੇ "ਸੰਪੱਤੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕਾਂ ਦੀਆਂ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ 'ਤੇ ਅਸਟੇਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 21 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੇ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਲਾਗਤ 300 ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ।

ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਭਾਗਵਤ ਦਿਆਲ ਅਤੇ ਹੋਰ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ-ਜਵਾਬਦਾਰਾ

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 371-ਡੀ

ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਾਨੂੰਨ (1894 ਦਾ I)-ਸੈਕਸ਼ਨ 9, 10 ਅਤੇ 11-ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ-ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ-ਕੀ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਅਵਾਰਡ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਾ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਵਾਰਡ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ-ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ-ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ, 1894 ਦੀ ਧਾਰਾ 9, 10 ਅਤੇ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸਿਰਫ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।